

Тази история Ви е предоставена от [Ririro.com/bg](http://Ririro.com/bg) безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!



# Ririro

**ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО**

Ririro

## Вълшебникът от Оз: Смъртоносното маково поле (8/24)

Малката ни групичка пътешественици се събуди на следващата сутрин освежена и изпълнена с надежда, а Дороти закуси като принцеса с праскови и сливи от дърветата до реката. Тъмната гора, през която преминаха непокътнати, беше зад тях, въпреки че бяха изправени пред много препятствия; а пред тях беше чудесна, слънчева местност, която сякаш ги подканваше да тръгнат към Смарагдения град.

За по-сигурно широка река ги делеше от тази красива земя. Но салът беше почти готов, а след като Тенекиеният човек отсече още няколко дървени трупи и ги закрепил с дървени щифтове, бяха готови да тръгнат. Дороти седна в средата на сала и взе Тото в ръце. Когато Страхливият лъв стъпи на борда, салът се наклони зловещо, тъй като той беше голям и тежък; но Плашилото и Тенекиеният човек застанаха на другия край, за да го стабилизират и държаха дълги прътове в ръце, за да бутат сала през водата.

Те се разбираха доста добре в началото, но когато стигнаха до средата на реката, бързото течение понесе сала надолу по реката все по-надалеч и по-надалеч от

пътя с жълти павеа. А водата стана толкова дълбока, че дългите прътове не можеха да докоснат дъното.

- Това е лошо - рече Тенекиеният човек, - защото ако не можем да стигнем до брега, ще бъдем отнесени до страната на Злата вещица от Запад, а тя ще ни омагьоса и ще ни направи свои роби.

- А тогава няма да получа мозък - каза Плашилото.

- А аз няма да получа смелост - каза Страхливият лъв.

- А аз няма да получа сърце - каза Тенекиеният човек.

- А аз никога няма да се върна в Канзас - каза Дороти.

- Наистина трябва да стигнем до Смарагдения град, ако можем - продължи Плашилото и бутна така силно дългия си прът, че той заседна в калта на дъното на реката. После преди да може да го извади пак - или да го пусне - салът беше отнесен, а бедното Плашило остана да виси на пръта в средата на реката.

- Довиждане! - извика той след тях и те много съжаляваха, че го оставят. Затова Тенекиеният човек започна да плаче, но за щастие, си спомни, че може да ръждяса и тогава подсуши сълзите си с престилката на Дороти.

Разбира се, това беше лошо за Плашилото.

- Сега съм по-зле, отколкото преди да срещна Дороти

- помисли той. - Тогава бях закачен на един прът в царевична нива, където поне можеше да си представям, че плаща враните. Но със сигурност няма полза от Плашило, закачено на прът по средата на река. Страх

ме е, че в края на краищата никога няма да получа мозък!

Салът се носеше надолу по течението, а бедното Плашило беше останало далеч назад. Тогава Лъвът рече:

- Трябва нещо да се направи, за да се спасим. Мисля, че мога да доплувам до брега и да изтегля сала след мен, ако просто се държите здраво за върха на опашката ми.

И така той се хвърли във водата, а Тенекиеният човек хвана здраво опашката му. Тогава Лъвът започна да плува с всички сили към брега. Беше тежка задача, въпреки че той беше толкова голям; но постепенно те бяха изтеглени от бързея и тогава Дороти взе дългия прът на Тенекиения човек и му помогна да избута сала до брега.

Всички бяха изморени, когато най-накрая достигнаха брега и слязоха на красивата зелена трева. Те знаеха и че течението ги е пренесло надалеч от пътя с жълти павеа, който водеше до Смарагдения град.

- Какво ще правим сега? - попита Тенекиеният човек, докато Лъвът се беше излегнал на тревата, за да го изсуши слънцето.

- Трябва да се върнем на пътя някак - рече Дороти.

- Най-добрият план би бил да вървим по брега на реката, докато стигнем до пътя отново - отбеляза Лъвът.

Така че след като си починаха, Дороти грабна кошницата си и тръгнаха по тревистите брегове към пътя, от който ги беше отнесла реката. Природата беше красива, имаше множество цветя и плодови дръвчета и слънчева светлина, които да ги разведрят, и ако не тъжаха за бедното Плашило, щяха да са много щастливи.

Вървяха, колкото се може по-бързо, като Дороти спря само веднъж да набере красиво цвете, и след време Тенекиеният човек извика:

- Вижте!

Тогава всички погледнаха към реката и видяха Плашилото, кацнало на пръта си в средата на реката и изглеждащо много самотно и тъжно.

- Какво може да направим, за да го спасим? - попита Дороти.

Лъвът и дърварят дружно поклатиха глави, тъй като не знаеха. Така че седнаха на брега и се загледаха замислено в Плашилото, докато един Щъркел не прелетя и като ги видя, спря да си почине до водата.

- Кой сте вие и къде отивате? - попита Щъркелът.

- Аз съм Дороти - отговори момичето, - а това са приятелите ми, Тенекиеният човек и Страхливият лъв; и отиваме в Смарагдения град.

- Това не е пътят натам - каза Щъркелът, като въртеше дългия си врат и гледаше с остър поглед необичайната групичка.

- Знам - отвърна Дороти, - но загубихме Плашилото и се чудим как да си го върнем.

- Къде е той? - попита Щъркелът.

- Ей там в реката - отговори малкото момиченце.

- Ако не беше толкова голям и тежък, щях да ви го донеса - отбеляза Щъркелът.

- Той въобще не е тежък - каза Дороти с нетърпение, - защото е пълен със слама; а ако ни го донесеш обратно, ще сме ти толкова благодарни.

- Ами, ще се опитам - каза Щъркелът, - но ако го сметна за твърде тежък за носене, ще трябва да го пусна във водата пак.

И така голямата птица полетя във въздуха и над водата, докато не стигна до там, където Плашилото беше се закачило за пръта. После Щъркелът грабна Плашилото с огромните си нокти за ръката и го пренесе във въздуха и обратно към брега, където Дороти, Лъвът, Тенекиеният човек и Тото бяха приседнали.

Когато Плашилото отново се намери сред приятелите си, беше толкова щастлив, че ги прегърна всичките, дори Лъва и Тото; и както си вървяха, запяха заедно "Тол-де-ри-де-о!" на всяка крачка, а той се почувства толкова радостен.

- Беше ме страх, че ще трябва да остана в реката завинаги - каза той, - но милият Щъркел ме спаси и ако някога получа мозък, ще намеря Щъркела пак и ще му направя някоя добрина в замяна.

- Няма проблем - каза Щъркелът, който летеше до тях. - Винаги обичам да помагам на всеки в беда. Но трябва да тръгвам сега, защото моите бебета ме чакат в гнездото. Надявам се, че ще намерите Смарагдения град и че Оз ще ви помогне.

- Благодаря - отговори Дороти, а после милият Щъркел полетя във въздуха и скоро се изгуби от поглед.

Те повървяха, слушайки пеенето на ярко оперени птици и гледайки прекрасните цветя, които сега бяха толкова на гъсто по земята, че я застилаха като килим. Имаше големи жълти, бели, сини и лилави цветчета, близо до огромни струпвания от алени макове, които бяха така брилянтни в цвета си, че почти замаяха очите на Дороти.

- Не са ли красиви? - попита момичето, като вдишваше силното ухание на ярките цветя.

- Предполагам - отговори Плащилото. - Когато имам мозък, вероятно ще ги харесам повече.

- Само ако имах сърце, щях да ги обожавам - добави Тенекиеният човек.

- Винаги съм харесвал цветята - каза Лъвът. -

Изглеждат толкова беззащитни и крехки. Но в гората няма толкова ярки като тези.

Сега те попадаха на все повече и повече от големите алени макове и все по-малко на другите цветя; и скоро те се намериха по средата на огромна поляна с макове. Известно е, че когато има много от тези цветя

на едно място, техният аромат е толкова силен, че всеки, който го вдиша, заспива, и ако спящият не бъде пренесен далеч от аромата на цветята, заспива за цяла вечност, завинаги. Но Дороти не го знаеше и не се дръпна настрана от ярко червените цветя, които бяха във всяка посока; така че очите ѝ натежаха и тя усети, че трябва да седне да си почине и да поспи.

Но Тенекиеният човек не я оставяше да го направи.

- Трябва да побързаеме да се върнем към пътя от жълти павета преди стъмване - каза той и Плашилото се съгласи с него. Така че продължиха да вървят, докато Дороти не можеше вече да седи изправена. Очите ѝ се затвориха без да иска и тя забрави къде е и падна сред маковете, дълбоко заспала.

- Какво да правим? - попита Тенекиеният човек.

- Ако я оставим тук, тя ще умре - каза Лъвът. - Уханието на цветята ще ни убие всичките. Аз самият едва успявам да си държа очите отворени, а кучето вече заспа.

Беше вярно; Тото падна до господарката си. Но Плашилото и Тенекиеният човек, които не бяха направени от плът, нямаха проблем с аромата на цветята.





- Бягай бързо - каза Плашилото на Лъва - и излез от тази смъртоносна цветна леха веднага когато можеш. Ще вземем малкото момиченце с нас, но ако ти заспиш, ще си прекалено тежък, за да те пренесем.

Така че Лъвът се надигна и заподскача възможно най-бързо. За момент той не се виждаше.

- Нека направим столче с ръцете си и да я пренесем - каза Плашилото. И така те вдигнаха Тото и сложиха кучето в скута на Дороти, а после направиха столче с дланите си за седалка и с ръцете си за облегалки и

пренесоха спящото момиче между тях през цветята.



Те вървяха все по-напред и изглеждаше сякаш огромният килим от смъртоносни цветя, който ги обграждаше, нямаше край. Те следваха завоите на реката и накрая стигнаха до приятеля си, Лъва, който

лежеше дълбоко заспал сред маковете. Цветята бяха твърде силни за огромния звяр и накрая той се беше предал и паднал само на близко разстояние от края на маковото поле, където се простираше сладка трева в красиви зелени полета пред тях.

- Нищо не можем да направим за него - рече

Тенекиеният човек тъжно, - защото той е твърде тежък, за да го вдигнем. Трябва да го оставим тук да

си спи завинаги и вероятно той ще сънува, че най-накрая е намерил смелост.

- Съжалявам - каза Плашилото. - Лъвът беше много добър другар като за страхливец. Но нека продължим. Те пренесоха спящото момиче на хубаво местенце до реката, достатъчно далеч от маковото поле, за да не може тя да види повече от отровата на цветята, положиха я нежно там на меката трева и изчакаха свежия бриз да я събуди.